

MAGISCHE
MISFITS

MAGISCHE MISFITS

Neil Patrick Harris
& Alec Azam

VERTAALD DOOR WILLEM JAN KOK

MET ILLUSTRATIES VAN
LISSY MARLIN & KYLE HILTON

Oorspronkelijke titel: *The Magic Misfits*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Little, Brown and Company,
onderdeel van Hachette Book Group

© Tekst en illustraties: Neil Patrick Harris

© Vertaling uit het Engels: Willem Jan Kok, 2024

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2024

Illustraties omslag en bij de tekst: Lissy Marlin

Illustraties bij de goocheltrucs: Kyle Hilton

Omslagontwerp: Karina Granda

Vormgeving omslag en binnenwerk: Hannah Roos

ISBN 978 90 488 7481 1

ISBN 978 90 488 7482 8 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Gideon en Harper.
Onafscheidelijk, maar zo
heerlijk verschillend.*

INHOUDSOPGAVE

- EEN – het eerste. I
- TWEE – het tweede. 7
- DRIE – en dat is drie. 29
- VIJF – een meer dan drie. 44
- VIJF – een minder dan zes. 52
- ZES – een meer dan vijf. 69
- ZEVEN – zes plus een = 86
- ACHT – rijmt op toverkracht. 99
- NEGEN – het getal tussen acht en tien. 112
- TIEN – het hoogste getal in een spel kaarten
. 127
- ELF – lijkt op twee streepjes. Of op twee l-en,
wat heel verwarrend kan zijn.
Welke is elf: ll of 11? 145
- TWAALF – noemen ze soms een dozijn. 152

DERTIEN – heet gek genoeg ook wel ‘een
bakkersdozijn’. Heb me altijd afgevraagd waarom
bakkers er een meer krijgen.164

VEERTIEN – het veertiende hoofdstuk.166

VIJFTIEN – tien plus de helft van tien.176

ZESTIEN – vier keer vier. 192

ZESTIEN MILJARD – (*haha!*) wilde even zeker
weten of je wel oplet. 200

ZEVENTIEN – zes meer dan negen, keer tien,
plus drie. En dat gedeeld door negen.201

ACHTTTIEN – dan ben je meerderjarig.208

NEGENTIEN – het getal dat op de twee streepjes
hoort als je het getal pi uitschrijft:
3,141592653589793238462643383279502884-
-7169399375105820974944.215

TWINTIG – het een-na-laatste
(hoofdstuk, bedoel ik).224

EENENTWINTIG – het laatste.231

BLUE WATER

B.B. BOSSO'S
KERMIS

←
SPOORWEG-
TERREIN

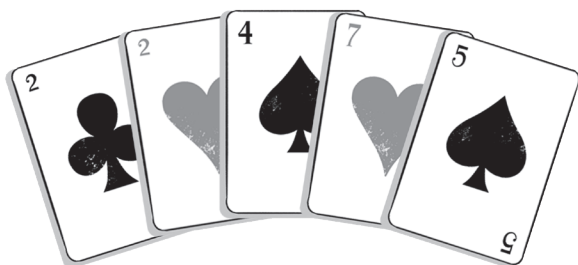

CENTRUM

VERNONS
GOOCHELSHOP

HOTEL
DE RIJZIGE
EIK

HOOGGEACHT PUBLIEK!*

(* Klinkt wat interessanter dan 'Hallo, allemaal!')

Geloof jij in magie? Ja, jij daar! Ik heb het tegen jou. Nou, vertel, geloof jij in magie?

Als je ook maar een beetje lijkt op de jongen in dit verhaal, zeg je waarschijnlijk: 'Nee.' Maar ik verzeker je, magie bevindt zich overal om je heen. Je moet alleen wel goed kijken. Van links naar rechts of andersom, recht of schuin naar boven, of juist andersom. Geloof je me niet? Kijk maar eens heel goed op de volgende bladzijde en probeer daarna zonder blozen te beweren dat je niet één keer **MAGIE** hebt gezien!

Ik zei het toch? Magie is overal!

M	A	G	N	E	S	I	U	M
G	E	M	I	M	A	G	E	A
M	A	G	M	A	M	M	A	G
R	G	A	M	E	A	A	I	I
E	G	A	M	G	G	G	R	S
I	I	M	I	E	I	A	E	T
G	E	E	G	I	S	Z	R	R
M	R	R	E	I	C	IJ	E	A
T	O	G	A	M	H	N	I	A
R	E	T	S	I	G	A	M	L

Maar nu even serieus: mensen kunnen magie op verschillende manieren ervaren. Voor de een is magie een konijn dat uit een hoge hoed verschijnt, of iemand die doormidden gezaagd wordt en die tot ieders opluchting weer heel tevoorschijn komt. Voor de ander is magie knisperende sneeuw op een stralende winterdag of een fijne knuffel van iemand die je liefhebt. Voor mij kan magie in een verhaal, een spelletje (of een puzzel!) zitten. Of in een verrassing die me in één klap de adem beneemt.

Magie heb je namelijk in allerlei vormen, maten, kleuren, smaken, geuren en gevoelens. Magie kan zelfs in de vorm van een boek zitten – misschien wel het boek

dat jij nu in je handen hebt. Of niet. Laat ik niet te hard van stapel lopen.

Maar soms valt het niet mee om jezelf eraan te herinneren dat je de magie in de wereld om je heen wel zelf moet ontdekken. De jongen in dit boek heeft daar ook moeite mee. Dan ben je misschien te druk bezig met het ronddraaien van je suikerspin, of ben je te zeer afgeleid door een vogel voor je raam. Of ben je te moe van het opruimen van je zolderkamer om het op te merken. Maar ik verzeker je: magie bestaat echt! Je moet alleen weten waar het zich bevindt. Gebruik naast je ogen en je hersenen ook eens je neus. Of je tong! En natuurlijk kun je magie ook zelf laten gebeuren.

Zou jij er iets over willen leren? Dat dacht ik eigenlijk al. Goed. Zeg mij na: *SIMSALABIM!*

Sorry hoor, maar volgens mij heb je dat echt niet hardop gezegd. Nog een keer. Zeg me na: *SIMSALABIM!*

Luiders! *SIMSALABIM!*

Fantastisch. Je bent een snelle leerling.

Sla nu de bladzijde om...

WACHT...! HO...! STOP!

Stom van me. Het lijkt wel of ik mezelf al naar een magische wereld heb ontvoerd. Was ik nog bijna vergeten één laatste ingrediënt toe te voegen dat niet mag ontbreken in de toverketel waaruit straks dit magische verhaal over je uitgegoten wordt (tromgeroffel, graag!). En dat ingrediënt is...

HOE...

dit boek te lezen!

ik kan je niet vertellen wanneer of waar je dit boek moet lezen. misschien lees je het wel in de bus of in een vliegtuig, of achter op een hooiwagen. misschien lees je het wel terwijl je je tanden poetst of je haar borstelt (of dat van je angorakonijn; zo'n beest heb je toch wel?), lees je het in bed, of eronder, of misschien zwevend er een paar meter boven. of, als je daar zin in zou hebben, achterstevoren, ondersteboven of van beneden naar boven in de spiegel van je badkamer.

nee, ik kan je dus niet vertellen wanneer of waar – en al helemaal niet hoe je het verhaal moet lezen. misschien lees je het liefst met je ogen open, maar misschien wel met je ogen dicht (er is een manier om dat te doen, hè?). wat jij het fijnst vindt! of misschien leest iemand het je wel hardop voor. of misschien vind je het prettig om alleen de laatste letters van bepaalde woorden in een zin te lezen. er is ten

minste één deel waar je op zoek zult willen gaan naar alle hoofdletters om erachter te komen wat er bedoeld wordt. (wat zijn er lekker veel mogelijkheden, hè?)

het allerbelangrijkste is dat je doorhebt dat er lessen in Magie (ook wel goocheltrucs geheten) in dit boek staan. het verhaal zelf zal je avontuur, teleurstelling, opwinding en vreugde brengen (niet per se in die volgorde). de lessen (en andere her en der verborgen stukjes) zullen je geheimen prijsgeven voor als je zelf als goochelaar op het toneel wilt staan.

als je beide soorten hoofdstukken in volgorde leest, zul je soms ineens 'wow!' roepen bij een onverwachte wending in het avontuur of wanneer je een truc onder de knie hebt gekregen. maar misschien vind jij het een goed idee om het boek op jouw eigen manier te lezen om er het grootste plezier van te hebben.

om te voorkomen dat goocheltrucs verloren gaan moeten hun geheimen worden doorgegeven, zodat volgende generaties nog wonderlijkere acts zullen kunnen opvoeren. en daarom deel ik ze met jou! maar ik heb een verzoek: houd de geheimen geheim. deel ze niet met je vriendjes en vriendinnetjes of met de vrienden en vriendinnen van je vriendjes en vriendinnetjes. gebruik ze niet om je burens te laten schrikken. schreeuw de geheimen niet van de daken.

geloof me als ik zeg dat het een suPermagisch moment is
als je iemands bedENkelijke gezicht OPeens ziet verande-
ren in een brede glimlach. een veel dankbaarder moment
dan het tegenovergestelde!

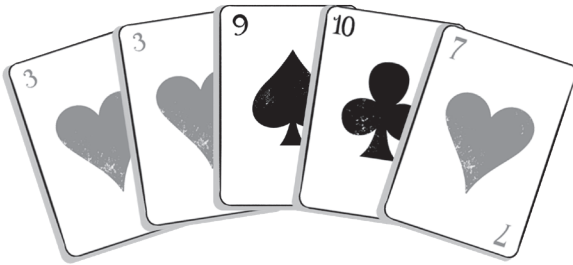
hoor mij nou toch eens doordraven... laten we snel be-
ginnen.

ben je er klaar voor?

mooi!

Kijk nu op de volgende bladzijde...

---!

EEN

Ergens op een donker spoorwegterrein aan de rand van de stad kwam een schimmige figuur uit een dik mistgordijn tevoorschijn. Hij keek een keer achterom en rende toen weg langs de rijen lege treinrails.

Als je een beetje op mij lijkt, zou je misschien ook rillen bij de gedachte aan een schimmige figuur die midden in de nacht op een bijna verlaten en nauwelijks verlicht spoorwegterrein uit de mist jouw richting op komt. Maar in dit geval had je niet bang hoeven zijn. Het was maar een mager ventje, genaamd Carter Locke.

Als je op dit moment van íemand bang zou moeten

zijn, dan was het wel van de man vlak achter Carter Locke, die hem over het spoor achternazat en hem toeschreeuwde: 'Carter! Ren niet van me vandaan en kom terug! Ik zal je echt geen kwaad doen!' Dat was een leugen. De man wilde Carter wel degelijk kwaad doen.

Gelukkig wist Carter dat. Dus drukte hij zijn tas dicht tegen zich aan en probeerde hij al rennend te ontdekken welke rij wagons van welk spoor met het geluid van metaal op metaal aan het vertrekken was. De fluit van de locomotief deed Carter pijn aan zijn oren en hij struikelde over een rail.

Een paar sporen verderop hoorde hij een voor hem bekend geluid: *Kedeng kedeng, kedeng kedeng*. Een roestige maar bonte rij wagons had zich in beweging gezet en was snelheid aan het maken. Het leek wel of de trein de mist had doen oplossen, want Carter had nu veel beter zicht. Hij sprong over de rails en sprintte om de rijdende trein te kunnen bijhouden. Achter elkaar kwamen de gekleurde wagons langs: een rode, een blauwe, een groene, een gele, een paarse, een feller rode, een zwarte, een oranje en een nóg feller rode.

De bontgekleurde trein deed Carter denken aan de eerste goocheltruc die hij ooit had gezien: een zachte hand die dicht bij zijn gezicht kwam en die een rode zijden zakdoek uit zijn oor trok die vastzat aan een gele zakdoek, gevolgd door een blauwe, een groene, enzovoorts, enzovoorts, alsmaar door. Het was een van de weinige herinneringen aan zijn eigen vader.

THE MAGIC MISFITS

Onbewust voelde Carter aan zijn tas, alsof hij er zeker van wilde zijn dat het houten kistje er nog in zat. Dat was zo.

Carter bleef langs de trein rennen, wanhopig op zoek naar een plek om erop te klimmen. Achter hem hoorde hij voetstappen op het grind. Er klonk een wrede, bulderende stem door de nacht. 'Carter! Waag het niet om op die trein te springen!' Het gebrul van de man, die zo te horen nu een heel stuk dichterbij was gekomen, kwam boven het treingeluid uit. Toen hij Carter bijna had ingehaald, schreeuwde hij: 'Ik heb ogen en oren in elke stad tussen hier en Timboektoe! Nooit zul je aan me ontsnappen! Hoor je me? Nooit!!'

Carter probeerde er niet aan te denken wat er zou gebeuren als de man hem te pakken kreeg. In plaats daarvan keek hij voor zich uit en concentreerde zich op de locomotief. Er spatten vonken af van de enorme, voortrollende wielen. Het probleem met treinen is dat elke wagon een ton weegt, of zelfs meer. Als ze eenmaal in beweging zijn, denderen ze voort. Als Carter te dichtbij kwam en zou struikelen, zou het slecht met hem aflopen.

Een felgele wagon reed hem nu voorbij. De kleur geel deed Carter denken aan een vogel die hij ooit eens in een kooi opgesloten had gezien in de etalage van een dierenwinkel. Vogels hoorden toch vrij rond te kunnen vliegen? Dit was voor Carter het teken dat hij op deze wagon moest zien te komen, een wagon die hem hier ver vandaan zou brengen. Maar hij kon net niet bij de treinladder.

Voor veel mensen is springen op een rijdende trein een hachelijke en angstige onderneming, maar voor Carter was het de gewoonste zaak van de wereld. Hij had het al zo vaak gedaan dat het voor hem even gemakkelijk was als het weghalen van een muntstuk achter iemands oor of het schudden van een spel kaarten met één hand.

Helaas was het voor de man die Carter achternazat net zo gemakkelijk. Precies op het moment dat Carter de ladder wilde grijpen, rukte de man Carters tas uit zijn handen en werkte hij de jongen naar de grond.

‘Nee!’ gilde Carter.

Ze buitelden over elkaar heen naast de wielen van de

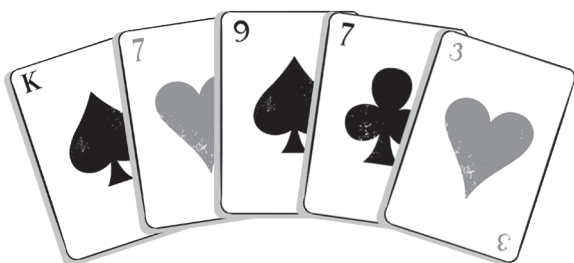
gele wagon, die met een monotoon gebonk over het wankеле spoor denderde. Carter voelde zijn hart net zo luid in zijn keel bonzen: *bonk, bonk . . . bonk, bonk*. Hij wilde er niet aan denken wat er zou gebeuren als de trein zonder hem verder reed.

Dus gaf Carter niet op. Al rollebollend griste hij zijn tas uit de handen van de man, maakte een voorwaartse salto en kwam met zijn voeten stevig op het losse grind tot stand. Toen waagde hij de sprong naar de laatste wagon. Aan de achterzijde daarvan zat een ladder naast een open deur. Met zijn vingervlugge handen greep hij de onderste sport van de ladder en hees zich met een enorme krachtsinspanning aan zijn armen omhoog, net zo lang tot ook zijn voeten houvast hadden gevonden. Zo hing hij even aan de achterzijde van de inmiddels in volle vaart rijdende trein.

Nadat hij op adem was gekomen, klom hij helemaal naar boven en ging op het dak van de wagon zitten. De wind blies zijn haren in de war. Vooraan gaf de locomotief weer een fluitsignaal.

Toen hij achteromkeek, zag hij de man in de verte met gebalde vuisten op zijn knieën zitten. Zijn geschreeuw vervaagde en zijn gestalte werd snel kleiner, totdat ook het laatste stipje in de donkere nacht was verdwenen. Carter zwaaide hem goedendag. Hem én de stad. En mevrouw Zalewski. Maar als je iemand slechtendag had kunnen zwaaien, had hij dat zijn achtervolger liever gewenst.

Toen de zon opkwam, kleurde de hemel prachtig blauw. Het vertrouwde geschommel en gestommel van de trein had Carters hart na een tijdje tot bedaren gebracht en hij moest een paar keer flink geeuwen. Dus klom hij naar beneden en stapte de wagon binnen. Daar stonden honderden dozen opgestapeld op houten pallets. Carter plofte naast zo'n stapel neer, legde zijn tas onder zijn hoofd als een soort kussen en viel langzaam in slaap, dromend over het lot, het noodlot, hoop en gevaar. En heel even over de mogelijkheid van het bestaan van magie.

TWEE

Verrassing! Het is tijd voor een kleine terugblik!

Ik snap hoe vervelend het is om een verhaal te onderbreken als het net spannend wordt, maar je moet eerst een paar dingen weten over Carter, voordat ik je kan vertellen hoe het verdergaat. Dingen zoals: Wie is deze jongen? Waarom was hij op de vlucht? En wie is die man aan wie hij wil ontsnappen? Ik beloof je dat we daarna weer snel verdergaan met Carters vlucht poging. En zo niet, dan mag je me opsluiten in een dwangbuis en de sleutel weggooien. Wat een enge gedachte!

Maar goed, we gaan door!